

Arrest

nr. 51 815 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 20 september 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 19 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LESPAGNARD, die loco advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 18 mei 2010, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 augustus 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 6 september 2010 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 18.05.2010 door (W. Y.) (...) van Chinese nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

** Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België die hem begeleidt of zich bij hem voegt.'

Uit het relatieverlag dd 29.07.2010, opgesteld door de politie van Gent en de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 27.04.2010 niet meer op het gezamenlijke adres woont. Na amper vier maanden samenwoont schreef betrokkene zich al opnieuw in in Gent, waar zij voorheen woonde.

Uit het relatieverlag dd 29.07.2010 en het schrijven van de advocaat van betrokkene blijkt verder dat er van een relatie of huwelijk geen sprake meer is. In het relatieverlag verklaart betrokkene zelf dat het huwelijk maar twee weken heeft standgehouden. Er zijn ook geen persoonlijke spullen van de echtgenoot van betrokkene aan te treffen.

In het schrijven van de advocaat van betrokkene wordt vermeld dat het samenleven met de heer (G.) niet draagbaar was voor betrokkene door de 'constante en ziekelijke honger naar sex' bij de heer (G.).

Aangezien betrokkenen niet samenwonen kan men niet stellen dat betrokkene zich bij de burger van de Unie heeft gevoegd en aangezien het samenleven niet draagbaar is voor betrokkene kan men bezwaarlijk spreken van een huwelijk.

Betrokkene voldoet dus niet langer aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 1° en bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 42quater, § 1, eerste lid, 4°, en 42quater, § 4, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het fair playbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting:

"1.

Artikel 42 quater §1,4° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt dat haar situatie moet worden beoordeeld in het licht van de wettelijk voorziene situaties waarin de beëindiging van het recht op verblijf niet van toepassing is.

Verzoekster benadrukt dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of zij niet onder één van de wettelijk voorziene situaties valt waarin de beëindiging van het verblijfsrecht niet van toepassing is. Verzoekster stelt dat de verwerende partij deze afweging niet heeft gemaakt waar zij nochtans verplicht is om dit na te gaan en te motiveren waarom er al dan niet rekening mee werd gehouden.

Verzoekster meent om die redenen dat de bestreden beslissing ook op dit punt niet afdoende -zelfs niet - gemotiveerd is en dat de houding van de verwerende partij getuigt van onzorgvuldigheid, onredelijkheid en een gebrek aan fair play.

Verzoekster is bovendien van mening dat de verwerende partij het begrip « gezamenlijke vestiging » verkeerd beoordeelt waardoor artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet wordt geschonden. Verzoek-

ster meent dat aan dit begrip niet de betekenis mag gegeven worden van wonen op hetzelfde adres, zoals in de bestreden beslissing gebeurt door te verwijzen naar het feitelijk gescheiden leven.

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt duidelijk dat de gezamenlijke vestiging inhoudt dat er een minimum aan relatie moet bestaan tussen de partners, waarbij de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden kan zijn. Verzoekster wijst erop dat de gemachtigde van de minister in casu niet heeft nagegaan of er nog een minimum aan relatie is tussen haar en haar echtgenoot en haar de kans ontnomen wordt om dit aan te tonen.

Verwerende partij heeft niet nagegaan of verzoekster zich in een bijzondere schrijnende situatie bevindt noch heeft de verwerende partij onderzocht of er inderdaad geen sprake meer is van de duurzame en gezamenlijke vestiging.

Derhalve schond de verwerende partij artikel 42 quater §1,4° van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing d.d. 18.08.2010 ter kennis gebracht aan verzoekster op 06.09.2010.

2.

Artikel 42 quater §4,4° van de Vreemdelingenwet verwijst naar bijzondere schrijnende situaties die rechtvaardigen dat artikel 42 quater §1,4° niet van toepassing is voor zover de betrokkene kan aantonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, wat in casu het geval is.

Voormeld artikel beperkt de bijzondere schrijnende situaties niet alleen tot huiselijk geweld.

Huiselijk geweld wordt echter ter voorbeeld vermeld in artikel 42 quater §4,4° van de Vreemdelingenwet. Andere schrijnende situaties komen derhalve ook in aanmerking om de niet-toepassing van artikel 42 quater § 1,4° te rechtvaardigen.

Verzoekster heeft reeds hierboven gesteld dat haar situatie moet worden beoordeeld in het licht van de wettelijk voorziene situaties waarin de beëindiging van het recht op verblijf niet van toepassing is. Verzoekster benadrukt dat de verwerende partij niet heeft onderzocht of zij niet onder één van de wettelijk voorziene situaties valt waarin de beëindiging van het verblijfsrecht niet van toepassing is. De verwerende partij heeft niet onderzocht of verzoekster zich niet in een bijzonder schrijnende situatie bevond. Verzoekster stelt dat de verwerende partij deze afweging niet heeft gemaakt waar zij nochtans verplicht is om dit na te gaan en te motiveren waarom er al dan niet rekening mee werd gehouden.

Verzoekster meent om die redenen dat de bestreden beslissing ook op dit punt niet afdoende –zelfs niet – gemotiveerd is en dat de houding van de verwerende partij getuigt van onzorgvuldigheid, onredelijkheid en een gebrek aan fair-play.

Zoals reeds voorheen uitgelegd onder de uiteenzetting van de feiten bevond verzoekster zich weldegelijk in een bijzonder schrijnende situatie waardoor zij gedwongen werd de echtelijke woonst te verlaten, doch verzoekster vormt nog steeds een gezin met haar echtgenoot.

Verwerende partij heeft niet nagegaan of verzoekster zich in een bijzondere schrijnende situatie bevindt noch heeft de verwerende partij onderzocht of er inderdaad geen sprake meer is van de duurzame en gezamenlijke vestiging.

Derhalve schond de verwerende partij artikel 42 quater §4,4° van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing d.d. 18.08.2010 ter kennis gebracht aan verzoekster op 06.09.2010."

2.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"(...) artikel 42 quater §1, 4° en §4, 4° van de vreemdelingenwet bepalen het volgende:

(...)

Uit haar betoog blijkt dat verzoekster de bestreden beslissing verwijt de bijzonder schrijnende situatie uit bovenvermeld wetsartikel niet te hebben onderzocht. Deze uitzonderingen op de toepassing van artikel 42 quater, § 1, eerste lid, 4° dienen echter slechts onderzocht te worden wanneer er indicaties zijn dat verzoeksters geval onder één van de in het eerste lid omschreven situaties kan vallen, wat in deze

blijkens het administratief dossier geenszins het geval is. Verzoekster blijft in haar verzoekschrift in gebreke aan te tonen welke bijzonder schrijnende situatie er van toepassing zouden kunnen zijn.

Verzoeksters kritiek dat het begrip "gezamenlijke vestiging" in de bestreden beslissing op onterechte wijze gelijkgesteld wordt met "wonen op hetzelfde adres" vindt geen steun in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing geeft weer dat enerzijds door uit het relatieverlag en anderzijds uit het schrijven van de advocaat van verzoekster dd. 6 april 2010 blijkt dat er geen "gezamenlijke vestiging" was en er bijgevolg geen minimum aan relatie bestond. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er op grond van de beschikbare gegevens redelijkerwijs anderszins besloten zou kunnen worden.

Er werd geen schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissing niet enkel genomen is op basis van het negatief samenwoonstverslag, maar ook op basis van het schrijven d.d. 6 april 2010 waaruit gebleken is dat er geen duurzame relatie meer bestond. Verwerende partij heeft de eer tenslotte te verwijzen naar de volgende rechtspraak:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat een vestigingsaanvraag in toepassing van artikel 40, §6 van de wet van 15 december 1980 en artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan geweigerd worden indien de echtgenote van een Belg zich niet met deze Belg vestigt of komt vestigen. In de bestreden beslissing wordt terecht gepreciseerd dat het zich gemeenschappelijk vestigen niet noodzakelijk een effectieve en duurzame vorm van samenwonen met zich meebrengt, doch minstens de staat van echtgenoot veronderstelt, die eigenlijk niet als dusdanig kan erkend worden zonder het bestaan van een minimum relatie tussen de echtgenoten. Er dient dus tussen de echtgenoten een reële, echtelijke band te bestaan (levensgemeenschap), ook al is de verblijfplaats van de echtgenoten verscheiden." (RVV nr. 10.914, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-621)

Aangezien verzoekster er niet in slaagt een echtelijke band aan te tonen, slaagt zij er niet in de motivering uit de bestreden beslissing te weerleggen."

2.1.3. In haar repliekmemorie geeft verzoekster te kennen te volharden in het middel.

2.1.4.1. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

Artikel 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet bepaalt verder het volgende:

"§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

(...)

4° hetzij bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en

beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

Voormelde bepalingen hebben betrekking op vreemdelingen die tot een verblijf werden toegelaten als familielid van een burger van de Unie. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt echter dat verzoekster nooit werd toegelaten tot een verblijf in functie van haar Belgische echtgenoot, zodat de artikelen 42quater, § 1, eerste lid, 4°, en 42quater, § 4, 4°, van de Vreemdelingenwet in haar geval niet van toepassing zijn. Een schending van deze wetsbepalingen kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.1.4.2. Verzoekster toont, gelet op voorgaande vaststelling, met haar betoog dat verweerder heeft nagelaten te onderzoeken of zij niet onder een van de wettelijk voorziene situaties valt waarin de beëindiging van het verblijfsrecht niet van toepassing is ook geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het fair playbeginsel.

In de mate dat verzoekster verder nog voorhoudt dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging met haar echtgenoot en dat haar de kans ontnomen werd deze relatie aan te tonen, kan slechts worden opgemerkt dat verzoekster op 29 juli 2010 aan een politiefunctaris die belast was met een controle van de gezamenlijke vestiging meedeelde dat haar huwelijk voorbij was. Het staat voorts niet ter discussie dat verzoekster en haar echtgenoot niet op hetzelfde adres verblijven. Gelet op deze gegevens kon verweerder zonder meer oordelen dat er geen sprake meer was van een (echtelijke) relatie en stelt verzoekster ten onrechte dat zij geen kans kreeg haar relatie aan te tonen.

Verzoekster toont met haar beschouwingen geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het fair playbeginsel.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het fair playbeginsel en van het motiveringsbeginsel.

Zij stelt het volgende:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr.110.071, 06.09.2002, R.v.St., nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710. 21.06.2004)

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite.

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

Verzoekster wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen in het kader van de fair-play, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel wel degelijk vereist is.

In principe is eenieder, alsmede de verwerende partij gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411; R.v.St. 14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot haar conclusie is gekomen op basis van een niet – correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Uit de motivatie kan onmogelijk worden afgeleid of de gemachtigde van de staatssecretaris heeft onderzocht of verzoekster voldoet aan de uitzonderingscriteria van artikel 42 quater §4 4°. Dit bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.”

2.2.2. Verweerder werpt op dat het determinerende motief op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen in de beslissing is aangegeven en benadrukt dat een correcte toepassing werd gemaakt van de vigerende wetgeving en de interpretaties die ter zake courant zijn. Hij stelt ook dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van alle gegevens van het administratief dossier, zodat hem geen onzorgvuldig gedrag kan verweten worden.

2.2.3. In haar repliekmemoirie verstrekt verzoekster geen bijkomende toelichtingen en geeft zij te verstaan te volharden in haar standpunt.

2.2.4.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – bepalingen waarvan verzoekster de draagwijdte correct weergeeft – stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Tevens wordt uiteengezet op basis van welke feitelijke vaststellingen de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot deze vaststelling komt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.4.2. De uiteenzetting van verzoekster laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve ook niet.

2.2.4.3. In zoverre verzoekster opnieuw de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het fair playbeginsel kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK